

1. Hoogachtend, Jack the Ripper

De Engelsman kon zo uit een toneelstuk weggelopen zijn. Ik keek naar hem. Hij keek naar mij. 'Sir Guy Hollis?' vroeg ik.

'Inderdaad. Heb ik het genoeg mij in het gezelschap te bevinden van John Carmody, de psychiater?' Ik knikte, en nam mijn hooggeplaatste gast aandachtig op. Lang, slank, zandkleurig haar, en een traditionele, keurig verzorgde snor. Het pak dat hij droeg was van tweed. Ik had zo'n vermoeden dat hij in zijn vestzakje een monocle verborgen had, en vroeg me af of hij zijn paraplu in de wachtkamer had laten staan. Maar ik was het meest benieuwd naar de reden waarom Sir Guy Hollis van de Britse Ambassade contact zocht met iemand in Chicago die hij absoluut niet kende. Sir Guy ging zitten, maar gaf nog geen uitleg. Hij schraapte zijn keel, keek zenuwachtig om zich heen, en tikte met zijn pijp tegen de zijkant van het bureau. Toen opende hij zijn mond.

'Meneer Carmody,' zei hij, 'heeft u wel eens gehoord van ... Jack the Ripper?'

'Die moordenaar?' vroeg ik.

'Precies. Het grootste monster aller tijden. Nog erger dan Springheel Jack of Doctor Crippen. Jack the Ripper. Rooie Jack.'

'Ik heb wel eens van hem gehoord,' zei ik.'

'Weet u alles van hem af?'

'Luister eens, Sir Guy,' zei ik zachtjes. 'Ik denk niet dat

het zin heeft als we hier allerlei bakerpraatjes uit gaan wisselen over de beruchte moordenaars uit de geschiedenis.' Die opmerking was raak. Hij haalde diep adem.

'Het is geen bakerpraatje. Het is een zaak van leven of dood.' Uit zijn manier van praten leidde ik af dat hij beheerst werd door een obsessie. Wat mij betrof - ik was bereid naar hem te luisteren. Psychiaters worden daarvoor betaald. 'Goed dan,' zei ik. 'Vertelt u maar.' Sir Guy stak een sigaret op en ving z'n relaas aan.

'Het gebeurde in Londen, 1888. De zomer liep ten einde en de herfst begon. Uit het niets kwam de schimmige figuur van Jack the Ripper tevoorschijn. Een sluipende schaduw, gewapend met een mes, die Londens East End onveilig maakte. Hij hield zich op in de smerige drankholen van Whitechapel en Spital Fields. Waar hij vandaan kwam wist niemand. Maar hij bracht de dood. De dood in de vorm van een mes. Zes keer sneed dat mes in de kelen en lichamen van de Londense vrouwen. Tippelaarsters, straathoertjes. Op 7 augustus vond de eerste slachtpartij plaats. Ze werd gevonden met 39 steekwonden in haar lichaam. Een afschuwelijke moord. Op 31 augustus viel er een tweede slachtoffer. De pers begon over de zaak te schrijven. Maar ze hoefden de bewoners van de sloppenwijken al niets meer te vertellen.

Wie was die onbekende moordenaar die rondzwierf in hun midden en toesloeg wanneer hij maar wilde in de verlaten steegjes van de nachtelijke stad? En de belangrijkste vraag - wanneer viel zijn volgende slachtoffer? Dat gebeurde op 8 september. Schotland Yard nam speciale opsporingsambtenaren in dienst. De wildste verhalen deden de ronde. De gruwelijke manier waarop de vrouwen waren vermoord gaf aanleiding tot de meest

angstaanjagende geruchten. De moordenaar gebruikte een mes, op vakkundige wijze. Hij sneed de vrouwen de keel door en verwijderde ... eh ... bepaalde lichaamsdelen, nadat de slachtoffers gestorven waren. Hij koos zijn slachtoffers en de plaatsen waar hij toesloeg met duivelse zorgvuldigheid. Niemand zag of hoorde hem. Maar mannen die in de grauwe ochtenduren door de straten patrouilleerden stuitten op het afschuwelijke, kapot gehakte handwerk van The Ripper.

Wie was hij? Wat was hij? Een waanzinnige chirurg? Een slager? Een degenerere die ontsnapt was uit het gekkenhuis? Een geestelijk gestoorde aristocraat? Een krankzinnige geleerde? Iemand van de Londense politie? Toen verscheen het gedicht in de kranten. Het anonieme gedicht, dat bedoeId was om aan alle onzekerheid een einde te maken - maar dat de publieke belangstelling aanwakkerde tot een ware razernij. Het was een spottend rijmpje:

'k Ben geen slager,
'k ben geen jood
'k Ben ook geen vreemde schipper
'k Ben uw eigen goede vriend

Hoogachtend, Jack the Ripper.

En op 30 september werden weer twee kelen opengesneden.' Ik onderbrak Sir Guy. 'Heel interessant,' merkte ik op. Ik ben bang dat mijn stem een tikje sarcastisch klonk. Zijn gezicht verstrakte, maar hij liet zich niet van de wijs brengen.

'Daarna was het een tijdlang rustig in Londen. Er heerste stilte, en een onuitsprekelijke angst.

Wanneer zou Rooie Jack weer toeslaan? Oktober ging voorbij, en de mensen wachtten gespannen af. Zijn spookachtige figuur verborg zich achter de vage denkbeelden van de bevolking verborg zich goed, want er werd niets bekend over de bedoelingen of de identiteit van The Ripper. De hoertjes van Londen huiverden in de kille novemberwind, en waren dankbaar als 's ochtends de zon weer opkwam.

Negen november. Ze werd in haar kamer gevonden. Heel stil lag ze daar, haar lichaam met zorg neergevlijd. Naast haar, even zorgvuldig neergelegd, haar hoofd en haar hart. The Ripper had zichzelf overtroffen. Toen brak er paniek uit. Paniek die niet nodig was. Want hoewel de